

Glossa publicada en el Full Diocesà de Vic el dia 17 de juliol del 2011

Morir amb dignitat | Romà Casanova, bisbe de Vic

Moltes vegades en la nostra societat es planteja el tema de la mort digna, la qual pot ser entesa com el fet o l'omissió que causa la mort d'una persona que es troba en el procés final de la seva vida. Això és el que s'anomena «eutanàsia».

Però el concepte cristià de morir amb dignitat té unes altres característiques que ens cal tenir clares, per viure-les i defensar-les, perquè no ens passi que algú, posant una falsa compassió, no ens faci morir amb dignitat, sinó que ens mati.

La vida de cada persona, sigui en el moment que sigui de la seva existència, és sagrada. També quan aquesta és dèbil, sofreix o es troba al final del seu temps en aquest món. Déu, per pur amor, ens ha creat a tots i cada un dels homes, i ens ha donat la dignitat de la vida humana, volent-nos fer participar lliurement de la seva vida divina. Cada persona és, per això mateix, única i irrepetible, i la seva vida, perquè és un do de Déu, és sagrada.

El concepte de «qualitat de vida» i «d'autonomia» del malalt, en cap cas no poden deixar d'entendre les realitats de la «malaltia», el «dolor» i la mateixa «mort» com a part del procés de la vida humana. El sofriment i la mort tenen, per a la persona humana, una dignitat, els quals, des de la fe cristiana, s'han de viure units al misteri pasqual de Crist, la seva passió, mort i resurrecció. El nostre cos mortal és cridat a la glòria de la resurrecció, i ell és el temple de l'Esperit Sant.

La mort no ha de ser mai causada. Per això hem de dir ben clar: no a l'eutanàsia, com una contradicció greu amb el sentit de la vida humana. Hem de refusar sempre l'eutanàsia en sentit vertader i propi, és a dir, una acció o ommissió que per la seva naturalesa i en la intenció causa la mort, amb la finalitat de suprimir qualsevol dolor. Tot i això, no són eutanàsia pròpiament dita les accions i omissions que no causen la mort per la seva pròpia naturalesa i intenció; per exemple, l'administració de calmants o la renúncia a teràpies desproporcionades (el que s'anomena «acarnissament terapèutic») que endarrereixen forçadament la mort, causant més sofriment al moribund i als seus familiars. La mort no ha de ser causada, però tampoc absurdament endarrerida. En tot cas, sempre s'ha de tenir del malalt la «cura deguda» i aquesta sempre inclou l'alimentació i la hidratació.

El morir amb dignitat una persona inclou sempre poder exercir la seva llibertat religiosa. En el moment de la malaltia greu, tots tenim el dret de demanar l'assistència religiosa. Encara més, els cristians tenim el deure de demanar els sagraments de «guarició» de l'ànima i del cos, que són els sagraments de la reconciliació i el de la unció dels malalts. Aquests dos sagraments, junt amb l'eucaristia, són un encontre amb Crist, en qui la nostra dignitat assoleix la seva plenitud, perquè en ell, amb el seu amor i la seva gràcia, nosaltres som fills de Déu.